



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobkyně: **M.V.**, narozená dne ...
státní příslušnost Ukrajina
bytem ...
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 2. 2019, č. j. MV-40246-4/SO-2018,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 27. 2. 2019, č. j. MV-40246-4/SO-2018, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 12 228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Petra

Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo podle § 60 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „*správní řád*“) zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 2. 2. 2018, č. j. OAM-35026-10/DP-2017, jímž byla podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 36 odst. 3 a § 38 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) zamítnuta její žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území ČR.

II.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobkyně nejprve stručně shrnula průběh správního řízení a poté konstatovala, že nesouhlasí se závěry, ke kterým dospěla žalovaná ve svém rozhodnutí, tj. s tím, že netrvaly důvody, pro něž jí bylo vízum a následně dlouhodobý pobyt udělen.
3. Žalobkyně v této souvislosti poukazovala na znění § 50 odst. 2 správního řádu, který byl dle jejího mínění žalovanou porušen, přičemž tato se ani nezabývala zjištěním skutkového stavu. Žalobkyně dále namítala, že ke svému rozhodnutí si správní orgán obstaral toliko jediný dokument, o který následně opřel své zamítavé rozhodnutí, a to Nařízení Rady EU a Evropského parlamentu č. 2017/850/EU ze dne 17. 5. 2017. Citované nařízení, však vychází ze Závěrečné hodnotící zprávy Evropské komise č. COM (205) 905 ze dne 18. 12. 2015, která vychází ze stavu předcházejícímu udělení prvního víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území žalobkyně. Je tedy zjevné, že již prvoinstanční správní orgán nezajistil dostatečné, a především aktuální podklady pro vydání rozhodnutí a žalovaná měla tak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušit.
4. Kromě shora uvedeného se žalobkyně domnívala, že pokud žalovaná své rozhodnutí opírá o závěry uvedené ve shora citované hodnotící zprávě je napadené rozhodnutí v rozporu s ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu, tedy zásadou legitimního očekávání. Podle žalobkyně je překvapivé, že uvedená hodnotící zpráva v době dříve uděleného víza nečinila správnímu orgánu překážku v tom, aby o udělení víza za účelem strpění kladně rozhodl, a nyní dojde na jejím základě ke zcela opačnému zhodnocení skutkového stavu a prodloužení víza za totožným účelem zamítne. To vše, aniž by tento svůj závěr podložil dalšími relevantními důkazy. Dále považovala žalobkyně za zarážející konstatování žalované, že vnitřní konflikt je soustředěn na frontovou linii Doněcké a Luhanské oblasti, což byl však důvod, pro něž bylo vízum žalobkyni nejprve uděleno.
5. V neposlední řadě se pak žalobkyně nemohla ztotožnit s hodnocením správních orgánů ohledně bezpečnostní situace na Ukrajině. Správní orgány obou stupňů totiž vychází při rozhodování výlučně ze zprávy Evropské komise č. COM (205) 905 ze dne 18. 12. 2015. Dle dostupných zpráv např. Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě či zpráv

Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva však jasně vyplývá, že o zajištění bezpečnosti a veřejného pořádku na Ukrajině panují značné pochybnosti. Závěr správního orgánu, že se žalobkyně může zcela bezpečně vrátit na jakékoliv místo na Ukrajině tak neodpovídá reálné situaci. Žalobkyně je původem z Doněcké oblasti, přičemž jejím rodným jazykem je ruština. Již jen z popisu této situace nemůže správní orgán dospět k závěru, že návrat žalobkyně na Ukrajinu by byl bezpečný. Žalobkyně navíc nemá bez vlastního přičinění možnost využít přesídlení do jiné oblasti Ukrajiny tak, jak jí doporučuje správní orgán, proto se domnívá, že nejsou dány podmínky pro odmítnutí její žádosti a té by mělo být vyhověno.

6. Závěrem pak žalobkyně uvedla, že se neztotožňuje ani se závěry správního orgánu, že míra jejího začlenění do české společnosti nejsou pro rozhodnutí nijak relevantní. Žalobkyně žije na území ČR již téměř tři roky, aktivně se učí český jazyk a je řádně zaměstnána. Její pobyt zde tak není pro stát žádnou přítěží, naopak zcela legálně pracuje, odvádí daně a další s tím spojené odvody. Na Ukrajině však nemá ani majetkové, ani rodinné zázemí, čímž by jí reálně hrozil život bez domova a dalších, nejen finančních prostředků. Touto otázkou se mimo jiné správní orgán při svém rozhodování rovněž nijak nezabýval, když žádným způsobem nevzal v úvahu reálné fungování žalobkyně po případném nuceném návratu do domovského státu. Její návrat na separatistické území nepřichází v jejím případě v úvahu, neboť by jí vystavil riziku újmy na zdraví a svobodě. Zcela zjevně se nejedná o území, kde by fungoval právní stát, jak opakovaně poukazuje správní orgán. Naopak, politický režim na těchto územích vykazuje značnou míru nestability a není schopen garantovat dodržování základních lidských práv a svobod žalobkyně. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti se žalobkyně domnívala, že v daném případě je dán důvod pro prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění, neboť splňuje veškeré podmínky stanovené zákonem.
7. Žalobkyně žádala, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

8. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaná argumentovala obdobně jako v napadeném rozhodnutí a k námitce žalobkyně týkající se porušení § 50 odst. 2 správního řádu uvedla, že neshledává rozpor se základními zásadami správního řízení a předmětné rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Dále dle žalované mimo to nelze správním orgánům vytýkat, že při rozhodování o žádosti žalobkyně vycházely z nařízení a závěrečné hodnotící zprávy příslušných orgánů Evropské unie, neboť správní orgány jsou povinny postupovat v souladu s právními předpisy. Žalovaná v této souvislosti rovněž odkázala na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 5. 2017, č. j. 30 A 120/2016-41, v němž soud uvedl následující: „*Pokud měl žalobce za to, že se prvostupňový správní orgán nedostatečně vypořádal s otázkou skutkového stavu, měl v řízení navrhnout doplnění dokazování.*“ Obdobný závěr rovněž vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015-38.
9. Co se týče žalobní námitky porušení legitimního očekávání, žalovaná konstatovala, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s požadavky zákona o pobytu cizinců, když se zabýval otázkou, zda jsou i nadále splněny podmínky pro prodloužení pobytového oprávnění žalobkyně, resp. zda jí i nadále brání překážka na její vůli nezávislá v návratu do

země jejího původu. Žalovaná uvedla, že pobyt cizince na území ČR není samoúčelný. Cizinec je oprávněn zde pobývat toliko na základě účelu aprobovaného zákonem. S ohledem na právě uvedené je tudíž patrné, že pobyt cizince na území je toliko spjat se splněním zákonných předpokladů. Správní orgány obou stupňů jsou v této souvislosti oprávněny ověřit, zda žalobkyně tyto podmínky splňuje. V případě námitky žalobkyně, že závěrečná hodnotící zpráva byla publikována již v době, kdy bylo žalobkyni uděleno dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území a následně jí byl prodloužen pobyt na území v podobě povolení k dlouhodobému pobytu za totožným účelem, žalovaná argumentovala tím, že primárním podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí bylo Nařízení Rady EU a Evropského parlamentu č. 2017/850/EU ze dne 15. 7. 2017, které je pro správní orgány přímo závazné, přičemž závěrečné hodnotící zprávy byly jen toliko podkladem pro daný právní předpis institucí Evropské unie.

10. K námitce žalobkyně, že situace na Ukrajině je v oblasti zaměstnání a vnitřního přesídlení dlouhodobě neuspokojivá, žalovaná uvedla, že tato otázka nebyla primárním předmětem řízení o žádosti žalobkyně, která se navíc jako státní příslušnice Ukrajiny může po jejím území svobodně pohybovat. Žalovaná pokračovala, že z veřejně dostupných zdrojů vyplývá, že na území Ukrajiny je nepravdivý vnitřní ozbrojený konflikt soustředěn pouze na frontovou linii na území Doněcké a Luhanské oblasti, zbývajících 22 oblastí (krajů) je pod správou ukrajinské vlády a je v nich zajištěna bezpečnost obyvatel. Z internetových stránek Ministerstva zahraničních věcí vyplývá, že se nedoporučuje turistům cestovat na do zmíněných oblastí (tj. Doněcké a Luhanské oblasti) a na území Krymu (s výjimkou zvláštního povolení), zbytek území má zajištěnu bezpečnost a veřejný pořádek. Žalovaná v daném případě rovněž odkazovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 Azs 64/2017 – 55, v rámci něhož byla otázka týkající se zajištění bezpečnosti na Ukrajině projednávána. Žalovaná především poukazovala na bodu 27 a 30 zmíněného rozhodnutí.
11. Žalovaná se neztotožnila ani s žalobní námitkou, že správní orgány se nevypořádaly s řadou citací ze zpráv Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě, jakož i Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva a odkazovala na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí.
12. K námitce nezohlednění míry začlenění žalobkyně do české společnosti žalovaná poté poukazovala na str. 7 napadeného rozhodnutí a zrekapitulovala, že povinnost zohlednit přiměřenost napadeného rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců je zakotvena jen tehdy, pokud to některé zákonné ustanovení správnímu orgánu I. stupně ukládá. Výše uvedený závěr podporuje i konstantní judikatura správních soudů, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016-48, ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2018, č. j. 11 A 206/2017 – 34, aj. Pro úplnost žalovaná dodala, že poslední novelou zákona o pobytu cizinců byla výše uvedená skutečnost zakotvena do ustanovení § 174a odst. 3, v němž je uvedeno: „*Přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.*“
13. Závěrem žalovaná uvedla, že se plně ztotožňuje s právním názorem správního orgánu I. stupně, který zamítl žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území, přičemž v průběhu řízení byl v souladu se zákonem dostatečně zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a rovněž, že spisový materiál obsahuje dostatečné podklady pro vydání výše

uvedeného rozhodnutí.

14. Žalovaná navrhovala, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

15. Jednání soudu se účastnila jen žalobkyně, žalovaná svou neúčast řádně omluvila. Při jednání žalobkyně setrvala na svém dosavadním procesním stanovisku s tím, že doplnila, že správní orgány pochybily, když žalobkyni nevyslechly.

V.

Posouzení věci soudem

16. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

17. Žaloba je důvodná.
18. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně pobývala na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem strpění pobytu na území s platností od 19. 1. 2017 do 18. 1. 2018 a předtím od 1. 3. 2016 na základě dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu. Důvodem udělení tohoto pobytového oprávnění za účelem strpění pobytu byla zhoršená bezpečnostní situace v Doněcké oblasti, kde žalobkyně žila. Dne 13. 12. 2017 podala žalobkyně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území.
19. Prvním žalobním bodem ve smyslu § 71 odst. 2 s. ř. s. byla námitka žalobkyně, že v řízení nebyl řádně zjištěn skutkový stav, protože důvody, pro které bylo žalobkyni vízum za účelem strpění pobytu na území uděleno, trvají. Jde o to, že správní orgány vycházely z Nařízení rady EU a Evropského parlamentu č. 2017/850/EU ze dne 17. 5. 2017, která vychází ze Závěrečné hodnotící zprávy č. COM(2015) 905 ze dne 18. 12. 2015, jež vychází ze stavu před vydáním prvotního udělení víza, a správní orgány nezjišťovaly aktuální stav. Správními orgány nebyla správně vyhodnocena žalobkyní tvrzená bezpečnostní situace na Ukrajině (žalobkyně se nemůže bezpečně vrátit na jakékoli místo na Ukrajině, je z Doněcké oblasti a jejím rodným jazykem je ruština, když žalobkyně nemá bez vlastního přičinění možnost využít přesídlení do jiné oblasti Ukrajiny).
20. Tato žalobní námitka je důvodná.
21. Sporné ve věci na základě formulovaných žalobních námitek bylo, zda byl ve správním řízení prokázán závěr správních orgánů o tom, že pominuly důvody, pro které bylo žalobkyni pobytové oprávnění uděleno, tedy zhoršená bezpečnostní situace na Ukrajině. Šlo tedy o to, že zda politická a bezpečnostní situace na Ukrajině brání návratu žalobkyně do vlasti.
22. Soud vyšel z toho, že podle ustálené judikatury (například usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 5 Afs 16/2003-56) tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně z hlediska soudního přezkumu jeden celek, a proto se soud zabýval jak

odůvodněním prvoinstančního rozhodnutí, tak i napadeného rozhodnutí.

23. Soud vyšel z následující právní úpravy: Podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 36 odst. 3 ve spojení s § 38 odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že dobu povolení k dlouhodobému pobytu cizince nelze prodloužit, jestliže pominuly důvody, pro které bylo toto vízum uděleno, a cizinec nepožádal o zrušení platnosti víza ve stanovené lhůtě.
24. Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/850 ze dne 17. května 2017, kterým se mění nařízení (ES) č. 539/2001, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni (Ukrajina), stanovilo v bodě 2, že se má za to, že Ukrajina splnila všechna kritéria stanovená v akčním plánu na uvolnění vízového režimu, který byl ukrajinské vládě předložen v listopadu 2010, a proto splňuje příslušná kritéria osvobození svých občanů od vízové povinnosti, pokud cestují na území členských států. V bodě 3 toto nařízení stanovilo, že se zrušení vízové povinnosti vztahuje pouze na držitele biometrických pasů. Zrušení vízové povinnosti ukrajinských občanů bylo potvrzeno Nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1806 ze dne 14. listopadu 2018 s účinností od 18. 12. 2018. Kritéria, která by měla být zohledněna při určování, na základě posouzení jednotlivých případů, třetích zemí, jejichž státní příslušníci podléhají vízové povinnosti, nebo jsou od této povinnosti osvobozeni, byla stanovena v článku 1 nařízení (ES) č. 539/2001 (vloženém nařízením (EU) č. 509/2014) a zahrnují mj. *„veřejný pořádek a bezpečnost“*. Podle bodu 5 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 539/2001 ze dne 15. března 2001, platí, že *„Určení těch třetích zemí, jejichž státní příslušníci podléhají vízové povinnosti, a těch, které jsou od ní osvobozeny, se řídí uváženým, pro každý případ zvlášť provedeným vyhodnocením rozmanitých kritérií, která souvisejí mimo jiné s nedovoleným přistěhovalectvím, veřejným pořádkem a bezpečností a s vnějšími vztahy Evropské unie s třetími zeměmi, přičemž je také brán zřetel na důsledky regionální spojitosti a vzájemnosti.“*
25. Soud aprobuje závěr správních orgánů, že cestovní doklad žalobkyně a citované Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/850 ze dne 17. května 2017 by v zásadě mohly prokazovat, že politická a bezpečnostní situace na Ukrajině umožňuje návrat žalobkyně do vlasti. Správný je i závěr, že ozbrojené střety omezující se stabilně na východní část území Ukrajiny a že je na vůli žalobkyně, zda se vrátí do té části vlasti, kde probíhají ozbrojené konflikty, nebo do části, kde k ozbrojeným konfliktům nedochází, a to bez ohledu na to, že před odchodem z vlasti žalobkyně bydlela v části Ukrajiny, která bezpečná není.
26. Nicméně v posuzované věci žalobkyně v podání ze dne 22. 1. 2018 prvoinstančnímu orgánu uvedla, že žila před odchodem z vlasti v Doněcké oblasti, kde prokazatelné ozbrojený konflikt stále probíhá, a mluví rusky. Žalobkyně uvedla, že v těch částech Ukrajiny, kde neprobíhají boje, vzrůstá vliv nacionalistických skupin a nesnášenlivost k ruskojazyčným obyvatelům. Žalobkyně na podporu svého tvrzení odkázala na výroky politické reprezentace Ukrajiny, z nichž skutečně vyplývá nesnášenlivost k obyvatelstvu z jihovýchodní části Ukrajiny, bránění jejich právům a úvahy o rozdílném statutu občanství Ukrajiny. Žalobkyně tvrdila, že základní práva ruskojazyčných obyvatel z jihovýchodní části Ukrajiny nejsou dodržována, že není možné najít si práci a ubytování s ohledem na původ. Žalobkyně argumentovala i diskriminací ruského jazyka.
27. Prvoinstanční orgán k argumentaci žalobkyně popsané v předchozím odstavci ve svém rozhodnutí uvedl, že nemohl přihlížet k cizojazyčným webovým odkazům žalobkyně, přičemž zprávy OBSE se týkají pouze východní části Ukrajiny. Prvoinstanční orgán dodal,

že žalobkyně nedoložila, že by došlo k útokům na její rodinu v místě bydliště na Ukrajině, přičemž žalobkyně tvrzené obtíže pobytu ruskojazyčného ukrajinského občana v bezpečné části Ukrajiny může žalobkyně řešit právními prostředky obvyklými v právním státě.

28. V odvolání žalobkyně argumentovala mj. tím, že ve vlasti nefunguje právní stát a že se prvoinstanční orgán nezabýval specifickými znaky jejího případu. Žalovaná k této námitce v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že vypořádání prvoinstančním orgánem považuje za dostatečné s tím, že pokud měla žalobkyně za to, že skutkový stav nebyl zjištěn, měla navrhnout doplnění dokazování.
29. Soud považuje námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu za důvodnou. Závěr, že v oblasti Ukrajiny mimo ozbrojený konflikt je zajištěna bezpečnost a veřejný pořádek, vyplývající z Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/850 ze dne 17. května 2017, lze v obecné rovině akceptovat, ale namítla-li žalobkyně konkrétní okolnosti týkající se její osoby spočívající v jejím původu a jazyku, měly je správní orgány posoudit a řádně vypořádat. Žalobkyně v řízení konkrétně tvrdila, že v oblastech, kde neprobíhá konflikt, bude z titulu svého původu a jazyka diskriminována. Své tvrzení žalobkyně prokazovala zveřejněnými výroky politické reprezentace Ukrajiny a ukrajinskou právní regulací úředních jazyků. Argumentoval-li prvoinstanční orgán tím, že k cizojazyčným webovým odkazům žalobkyně nepřihlížel, jde o argumentaci lichou, protože podle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že pokud žadatel v řízení podle tohoto zákona předložil dokument vyhotovený v jiném než českém jazyce a ani na výzvu správního orgánu nedoložil úředně ověřený překlad tohoto dokumentu do jazyka českého, hledí se na tento dokument, jako by nebyl předložen. Nepostačoval-li prvoinstančnímu orgánu překlad žalobkyně v jejím podání, měl tedy žalobkyni vyzvat k předložení úředního překladu, což neučinil. Nelze přehlédnout, že žalobkyně argumentovala odkazy na webové stránky i v českém jazyce (zpravy.idnes), aniž by se k nim prvoinstanční orgán vyjádřil. Aprobowała-li žalovaná takto neúplné vypořádání tvrzení žalobkyně, pak postupovala nesprávně a tato vada může mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Důvodem tohoto závěru je to, že žalobkyně v řízení tvrdila a prokazovala, že v části Ukrajiny, kde neprobíhá ozbrojený konflikt, dochází k diskriminaci ruskojazyčných ukrajinských občanů pocházejících z oblasti konfliktu, aniž by správní orgány dospěly k závěru, zda je o tvrzení pravdivé či nikoli. Pokud by správní orgány zjistily dokazováním pravdivost tohoto tvrzení, pak by mohly nastat důvody pro vyhovění žádosti žalobkyně, a proto mohla absence posouzení této otázky vést k nezákonnosti napadeného rozhodnutí.
30. Soud dodává, že argumentace prvoinstančního orgánu, že žalobkyně nedoložila, že by došlo k útokům na její rodinu v místě bydliště na Ukrajině, je mimoběžná, protože šlo o možnost návratu žalobkyně do té (bezpečné) části Ukrajiny, kde žalobkyně před svým odchodem z vlasti nebydlela. Závěr, že žalobkyně může tvrzené obtíže pobytu ruskojazyčného ukrajinského občana v bezpečné části Ukrajiny řešit právními prostředky obvyklými v právním státě, nemůže obstát, protože argumentace žalobkyně směřovala nikoli do individuální persekuce, ale k státem prosazované nebo tolerované diskriminaci celé skupiny ruskojazyčných občanů. K argumentaci žalované, že pokud měla žalobkyně za to, že skutkový stav nebyl zjištěn, měla navrhnout doplnění dokazování, soud uvádí, že žalobkyně tvrdila a prokazovala konkrétní diskriminaci své osoby vzhledem ke svému původu a jazyku, aniž tato argumentace byla správními orgány obou stupňů, jak je výše uvedeno, posouzena.
31. Vzhledem k důvodnosti prvního okruhu žalobních námitek se soud zbývajícími

námitkami žalobkyně nezabýval.

32. Obiter dictum soud uvádí, že změna bezpečnostní situace na Ukrajině oproti stavu při posledním rozhodnutí o pobytovém oprávnění zjištěná správními orgány se neopírala, jak tvrdí žalobkyně, jen o Závěrečnou hodnotící zprávu č. COM(2015) 905 ze dne 18. 12. 2015, nýbrž o Nařízení rady EU a Evropského parlamentu č. 2017/850/EU dne 17. 5. 2017. Pokud jde o žalobkyní tvrzenou nesprávně vyhodnocenou míru začlenění žalobkyně do české společnosti, pak v projednávané věci nebylo povinností správních orgánů zabývat se posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců (§ 174a odst. 3). Toto posouzení není automaticky spojeno s každým rozhodnutím vydávaným dle zákona o pobytu cizinců. Řečeno jinak, ani v případech eventuálně zjištěných nepříznivých dopadů zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně není možné vyhovět předmětné žádosti a dlouhodobý pobyt *za účelem strpění pobytu na území* žalobkyni udělit za situace, kdy již netrvalí důvody, pro které jí v minulosti bylo pobytové oprávnění za tímto účelem, tj. za účelem strpění jejího pobytu na území, uděleno (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. ledna 2019, č. j. 6 A 84/2017- 47).
33. Vzhledem k tomu, že soud shledal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, rozhodl o zrušení napadeného rozhodnutí. Soud současně vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení dle § 78 odst. 4 s.ř.s. Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku v souladu s § 78 odst. 5 s.ř.s.

VII.

Odůvodnění neprovedení důkazů

34. Soud neprovedl žádný z žalobkyní navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby (pracovní posudky z 21. a 22. 3. 2019, potvrzení o prodloužení nájemní smlouvy z 18. 3. 2019 a nájemní smlouva ze dne 1. 10. 2018). Žalobkyní navržené důkazy jsou nadbytečné, protože se vztahují ke stavu po vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) s výjimkou nájemní smlouvy, která však nemůže mít vliv na rozhodnutí věci, neboť se týká skutečnosti, která je pro rozhodnutí soudu právně bezvýznamná. Soud zamítl i návrh žalobkyně na účastnický výslech, protože jednak se svého výslechu žalobkyně nedomáhala ve správním řízení ani v žalobě a jednak je pro soud podle § 75 odst. 1 s. ř. s. rozhodný skutkový a právní stav ke dni vydání napadeného rozhodnutí, na němž by výslech žalobkyně nemohl nic změnit.

VIII.

Náklady řízení

35. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má právo na náhradu nákladů řízení žalobkyně, jež měla ve věci plný úspěch. Přiznaná náhrada nákladů řízení sestává z následujících položek: 1) zaplacený soudní poplatek za podanou žalobu a návrh na přiznání odkladného účinku žalobě v celkové výši 4 000 Kč; 2) odměna advokáta za dva úkony právní služby v plné výši, kterými se rozumí převzetí a příprava zastoupení a účast na jednání před soudem podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, celkem 6 200 Kč; 3) náhrada hotových výdajů v souvislosti s těmito dvěma úkony právní služby, tj. podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu 300 Kč/úkon, celkem 600 Kč; 4) částka daně z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést, ve výši 1 428 Kč. Výše náhrady účelně vynaložených nákladů řízení v tomto řízení tedy činí celkem 12

228 Kč. Žalované byla uložena povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení ve lhůtě, již soud považuje za přiměřenou vzhledem k možnostem platbu realizovat.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 22. října 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu